

Ślepotą

Zarówno cielesna, jak i duchowa ślepotą są upośledzeniami. W Izraelu ślepi nie mogli zostać kapłanami:

„Bo żaden mąż, któryby miał na sobie wadę, przystępować nie ma; mąż ślepy albo chromy, albo niezupełnych albo zbytnich członków” – 3 Mojż. 21:18.

Także ślepych zwierząt nie można było składać w ofierze, ponieważ tylko to, co było bez skazy, mogło zostać przyniesione na ołtarz.

Ślepego jednak nie wolno było wykluczyć ze wspólnoty, ponieważ to Pan Bóg sprawia, że jest się widzącym albo ślepym. Niewidomi znajdują się nawet pod szczególną opieką Bożą:

„Pan otwiera oczy ślepych; Pan podnosi upadłych; Pan miłuje sprawiedliwych” – Psalm 146:8.

Troska o ślepych jest przykazaniem Bożym (3 Mojż. 19:14). W praktyce ludzie dotknięci tym kalectwem byli jednak przeważnie żebrakami.

Księgi prorockie Starego Testamentu rozumieją ślepotę przede wszystkim w sensie przenośnym, jako niezdolność człowieka do rozpoznawania i uznania działania Bożego i woli Bożej, niezdolność do postępowania zgodnego ze Słowem Bożym. W Nowym Testamencie ślepotą ma podobne znaczenie. Faryzeusze, chociaż sądzili, że widzą, zostali nazwani „ślepych przewodnikami ślepych”: *„Zaniechajcie ich; ślepi są wodzowie ślepych, a ślepy jeśliby ślepego prowadził, obadwa w dół wpadną” – Mat. 15:14.* Sprawcą ślepoty duchowej jest „bóg tego świata” – Szatan:

„W których bóg świata tego oślepił zmysły, to jest w niewiernych, aby im nie świeciła światłość Ewangelii chwały Chrystusowej, który jest wyobrażeniem Bożym” – 2 Kor. 4:4.

Ślepotą jest więc niezamierzonym przez Pana Boga stanem odwrócenia się człowieka od swego Stwórcy, stanem niewiary.

Zgodnie z obietnicą proroczą Starego Testamentu, znakiem nastania Mesjańskiego czasu zbawienia będzie między innymi odzyskanie wzroku przez ślepych: *„I powiodę ślepych drogą, której nie znali, a*

ścieżkami, o których nie wiedzieli, poprowadzę ich; obrócę przed nimi ciemności w światłość, a co nierównego, w równinę. Toć jest, co im uczynię, a nie opuszczę ich” – Izaj. 42:16. Na tym tle trzeba widzieć cuda uzdrowienia niewidomych przez Pana Jezusa: potwierdzają one, że Chrystus jest tym, który ma pełną władzę wypełnienia starotestamentowych przepowiedni, i są znakami panowania Boga, które rozpoczęło się za pośrednictwem Pana Jezusa: *„Ślepi widzą, a chromi chodzą, trędowaci biorą oczyszczenie, a głusi słyszą, umarli zmartwychwstają, i ubogim Ewangelia opowiadana bywa” – Mat. 11:5.* Dlatego też Jezus odrzuca żydowskie rozumienie ślepoty jako kary wymierzonej przez Pana Boga. Zgodnie z Jego słowami człowiek dotknięty kalectwem nie powinien być automatycznie uważany za wielkiego grzesznika, został bowiem dotknięty ślepotą, aby mogła się w nim okazać realizacja Bożego planu zbawienia: *„I pytali go uczniowie jego, mówiąc: Mistrzu! któż zgrzeszył, ten czyli rodzice jego, iż się ślepym narodził? Odpowiedział Jezus:*

Ani ten zgrzeszył, ani rodzice jego, ale żeby się okazały sprawy Boże na nim” – Jan 9:2-3.

Grzech nie prowadzi do cielesnej ślepoty, ale do faryzejskiej obłądki, pod wpływem której człowiek uważa, że widzi, choć w rzeczywistości jest nieuleczalnie ślepy, ponieważ sam zamknął się przed Bogiem:

„Rzekł im Jezus: Byście byli ślepych, nie mielibyście grzechu; lecz teraz mówicie, iż widzimy, przetoż grzech wasz zostaje” – Jan 9:41.

Całkowitym upośledzeniem zmysłu wzroku charakteryzuje się Babilon. Stał się on uzurpatorem wszystkich tytułów należących do Pana jako tego, który dokonał zbawienia ludzkości. To dlatego Babilon stał się wielki – został matką wszeteczeństw:

„A na czole jej było imię napisane: Tajemnica, Babilon wielki, matka wszeteczeństw i obrzydliwości ziemi”; „Iż z wina zapalczywości wszeteczeństwa jego piły wszystkie narody, a królowie ziemi wszeteczeństwo z nim płodzili, i kupcy ziemscy z zbytecznej rozkoszy jego zбоgacieli” – Obj. 17:5; 18:3.

Matka wszeteczeństwa sama siebie nazywa „Matką Kościołów”. Jeżeli zatem papieństwo rości sobie pretensje

do uważania siebie za matkę, to jego dzieci (córki) są spłodzone z wszeteczeństwa.

Zatem nasuwa się pytanie: Czy matka-nierządnica może być Oblubienicą Chrystusową? Apostoł Paweł mówi wyraźnie, że Kościół ma być czystą panną, a nie kobietą wszeteczną: *„Albowiem gorliwym jestem ku wam gorliwością Bożą: bom was przygotował, abym was stawił czystą panną jednemu mężowi Chrystusowi”* - 2 Kor. 11:2. Wszetecznym staje się człowiek przez swoje odstępstwo od Pana Boga, od Jego prawd i zasad. Kościół z imienia zarzucił prawdy Boże, a zasad Pisma Świętego nie stosuje. Dlatego nazwa „wszeteczni-

ca” ma do niego zastosowanie - jego ślepotą nie dała się uleczyć:

„Leczyliśmy Babilon, ale nie jest uleczony. Opuśćmyż go, a pójdźmy każdy do ziemi swej, bo sąd jego aż do nieba sięga, i wyniósł się aż pod obłoki” - Jer. 51:9.

Adamski Alojzy
R-
„Straż”